

РЕШЕНИЕ

№ 37817

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6608** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Д. В. Д., чрез адв. Д. М. към САК- адвокатско дружество К. И. и Я. Н., съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.2 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 25- 4332-002784/20.05.2025г, издадена от ПИ към СДВР, Отдел пътна полиция, с която е наложена ПАМ на основание чл. 171 т.2 б. м от ЗДвП.

С жалбата се иска посочената заповед да бъде прогласена за нищожна или алтернативно отменена като незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателката не е допускала, организираща или предоставяла управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, нито за ползване за други цели, различни от тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Твърди се, че водачът В. В. С. не е управлявал МПС по посочения в АУАН начин - че при потегляне с МПС преднамерено извеждал управлението на МПС извън контрол, което довеждало до загуба на сцепление на гумите с пътната настилка.

В с.з. жалбоподателят - Д. В. Д., редовно и своевременно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и иска оспорената ЗППАМ № 25- 4332-002784/20.05.2025г. да бъде отменена. Заявява претенция за присъждане на разноски по делото по представен списък. Представя писмени бележки. Посочва, че ответникът не е доказал фактическите предпоставки, даващи основание за издаване на оспорения ИАА. От показанията на св. Ж. Е. се установило, че на процесната дата той и В. С. - син на жалбоподателката Д., са били на паркинг на магазин „К.“ с цел заснемане на видеоклип. Тоест се излагат съображения, че не са

извършвали т. нар. „дрифт“. Искане се отменя на оспорения ИАА.

В с.з. ответникът, ПИ към СДВР, Отдел пътна полиция, редовно и своевременно призован се представлява от юр.к.П., която моли съда да отхвърли жалбата срещу процесната ЗППАМ № 25-4332-002784/20.05.2025г., като заповедта намира за законосъобразна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно уведомена, не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

На 19.05.2025г. около 01,12 часа в [населено място] на ул. „В. С.“, № 51 на наземен паркинг на магазин „К.“, водачът В. В. С. управлявал МПС- лек автомобил БМВ 340 И Х Д. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателката Д.. При управлението В. С. преднамерено извеждал управлението на автомобила извън контрол, което довеждало до загуба на сцепление на автомобила с пътната настилка/ „дрифт“/.

За извършеното нарушение по чл. 104б т.2 от ЗДвП/ на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари/ на водача В. В. С. е съставен АУАН.

По административната преписка е приложена ДЗ и сведения от четирима очевидци на случая., в които се съобщава за „дрифт“/ преднамерено извеждане на автомобила извън контрол/ на посочените в АУАН и ЗППАМ място и дата.

Приложена е и справка АИС КАТ регистрация, съгласно която лек автомобил БМВ 340 И Х Д. с рег. [рег.номер на МПС] е регистриран на собственик- жалбоподателката Д. В. Д..

Със Заповед за прилагане на ПАМ № 25- 4332-002784/20.05.2025г, издадена от ПИ към СДВР, Отдел пътна полиция на собственика на посоченото МПС, а именно на жалбоподателката е Д. наложена ПАМ на основание чл. 171 т.2 б. м от ЗДвП.

По делото са приобщени документите от административната преписка, като са събрани и доказателства по искания на жалбоподателката.

Показанията на св. Ж. Е. се кредитират в частта относно изнесената релевантна доказателствена информация, че на процесната дата той и В. С. са се намирали на посочените в АУАН и ЗППАМ място, както и в насока, че В. С. е управлявал лекия автомобил БМВ 340 И Х Д., собственост на неговата майка – жалбоподателката, респективно предоставен му от същата.

Относно показанията му в насока, че не е имало т. нар. „дрифт“ съдът съобрази, че за същия случай и на свидетеля Е. е наложена ПАМ. При това положение няма как показанията му в разглежданата част да бъдат квалифицирани като незаинтересовани и непредубедени. От друга страна от материалите по преписката, които съгласно чл. 171, ал. 1, изр. първо от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес, вкл. АУАН, ДЗ, дадените сведения на очевидци, се изяснява, че водачът С. е извършвал „дрифт“ с автомобила БМВ 340 И Х Д..

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи: Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с

мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР, в която областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Директорът на СДВР, със Заповед № 513 з- 6400/07. 07.2023г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 –полицейските органи от отдел "Пътна полиция" при СДВР.Приложена е и заповед на Директора на СДВР, видно от която издателят на ЗППАМ заема длъжността полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция –СДВР. С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и същата е валиден акт. Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички изискуеми, съгласно чл.59, ал.2 от АПК, реквизити, в т.ч фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно-релевантните факти, предвидени в относимата хипотеза на чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП.

С оглед разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП, принудителна административна мярка "временно спиране от движение на пътно превозно средство " се налага на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца.

В случая са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП. При анализ на цитираната разпоредба е видно, че тя съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно.

С оглед относимата към случая хипотеза на чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП в хода на производството, АО е доказал, че жалбоподателят се явява собственик на МПС, с което е изпълнена първата предпоставка за налагане на ПАМ. Освен това е изпълнена и изискуемата втора предпоставка от правната норма- да е налице нарушение на водача на МПС, изразяващо се в използване на пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари / в случая е налице т. нар., „дрифт“/, което е нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Ирелевантно за законосъобразността на мярката е дали собственикът на превозното средство е знаел за намерението за ползването му от третото лице в случая за „дрифт“. В конкретния случай се изисква единствено същият да е собственик на МПС и именно в това си качество същият е следвало да упражнява контрол върху ползването на МПС, и след като не го е осъществил същият става адресат на процесния административен акт. Приложената мярка с обжалваната ЗППАМ няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината, чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, и се прилага превантивно. За компетентния орган е достатъчно да има надлежно съставен АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да приложи посочената мярка. Принудителната административна мярка не е насочена към личността на дееца - да санкционира неправомерното му поведение, а е насочена към правните последици от неправомерното поведение - да се предотврати и преустанови административното нарушение - чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.Това означава, че налагането на процесната ПАМ не е свързано с изискване за наличие на вина и на субективни елементи у адресата/

жалбоподателката - собственик на МПС/ в това число знание, че водачът /синът й/ с предоставеното му МПС / л.а. БМВ/ ще извърши нарушението по чл. 104б т.2 от ЗДвП. В този смисъл възраженията на жалбоподателката са неоснователни.

Срокът на действие на мярката е фиксиран от законовата разпоредба на три месеца, без възможност за корекция от административния орган и от съда.

Съдът намира още, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед е валиден акт, отговарящ на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода от спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът следва да присъди на ответната страна разноски за юрисконсулт, в размер на 200, 00 (двеста) лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Д., чрез адв. Д. М. САК, срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 25- 4332-002784/20.05.2025г, издадена от ПИ към СДВР, Отдел пътна полиция, с която е наложена ПАМ на основание чл. 171 т.2 б. м от ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. В. Д., ЕГН: [ЕГН], да заплати на СДВР, сумата от 200/ двеста/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: